

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՎՃՌԱԲԵԿ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՆԱԽԱԳԱՀ

04.06.2020թ.
ք. Երևան

գործ թիվ ԵԴ/0019/14/20

ՈՐՈՇՈՒՄ Թիվ ԵԴ/0019/14/20 գործով ընդդատության վեճը լուծելու մասին

1. Գործի դատավարական նախապարմությունը և ընդդատության հարցի լուծման համար էական նշանակություն ունեցող հանգամանքները.

Սյունիքի մարզի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանի՝ 2019 թվականի հոկտեմբերի 23-ի դատավճռով Մոսլեմ Մոհամմադոբեզայի Էմադին մեղավոր է ճանաչվել ՀՀ քրեական օրենսգրքի 38-267.1-րդ հոդվածի 4-րդ մասի 1-ին կետով և 34-268-րդ հոդվածի 3-րդ մասով նախատեսված հանցագործությունների կատարման մեջ, և հանցանքների համակցության կանոնների կիրառմամբ, դատապարտվել 10 (տասը) տարի ժամկետով ազատազրկման՝ գույքի՝ մաքսանենգության առարկաների բռնագրավմամբ: Նույն դատավճռով Մոսլեմ Մոհամմադոբեզայի Էմադիի նկատմամբ նշանակվել է արտահիվանդանոցային հարկադիր բուժում թմրամոլությունից:

2020 թվականի մարտի 27-ին ՀՀ ԱՆ «Քրեակատարողական բժշկության կետրոն» ՊՈԱԿ «Դատապարտյալների հիվանդանոց» ստորաբաժանումը բուժումը դադարեցնելու միջնորդություն է ներկայացրել Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան: Նույն օրը Մոսլեմ Մոհամմադոբեզայի Էմադին տեղափոխվել է հիմնական պատժի վայր՝ ՀՀ ԱՆ «Արմավիր» ՔԿՀ:

2020 թվականի ապրիլի 20-ին Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանը (դատավոր՝ Հ. Մանուկյան), հղում կատարելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 437-րդ հոդվածի 3-րդ մասին և գործն ըստ ընդդատության

ուղարկելով Արմավիրի մարզի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարան, նշել է. «Տվյալ դեպքում Դատարանը, նկատի ունենալով, որ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգիրքը սահմանում է, որ պատիժը կրելու հետ կապված որոշակի հարցերը լուծվում են դատապարտյալի պատիժը կրելու վայրի դատարանի որոշմամբ, իսկ դատապարտյալ Մոսլեմ Մոհամմադոեզայի էմադին պատիժ է կրում ՀՀ ԱՆ «Արմավիր» ՔԿ հիմնարկում (ընդ որում՝ այն օրվանից, երբ միջնորդությունն ուղարկվել է դատարան), գտնում է, որ միջնորդությունն անհրաժեշտ է ուղարկել ըստ ընդդատության՝ ՀՀ Արմավիրի մարզի ընդհանուր իրավասության դատարան: Ընդ որում, անհրաժեշտ է արձանագրել, որ Մոսլեմ Մոհամմադոեզայի էմադինի հիմնական պատժի կրման վայրը հանդիսանում է ՀՀ ԱՆ «Արմավիր» ՔԿ հիմնարկը, իսկ ՀՀ ԱՆ «Դատապարտյալների հիվանդանոց» ՔԿ հիմնարկ վերջինիս տեղափոխումը կրել է միջանկյալ բնույթ և ներկայում գտնվում է պատժի կրման հիմնական վայրում՝ ՀՀ ԱՆ «Արմավիր» ՔԿ հիմնարկում:

Այլ կերպ՝ Դատարանը արձանագրում է, որ վերը նշված օրեսդրական կարգավորման իմաստը կայանում է նրանում, որ միջնորդության քննարկման արդյունավետության, արագության և ամենակարևորը՝ դատապարտյալի մեկ վայրից մյուսի տեղափոխման հեշտացման նպատակով նմանատիվ հարցերը պետք է քննարկվեն այն տարածքի դատարանում, որտեղ պատիժ է կրում դատապարտյալը: Ավելին՝ ներկայում ՀՀ-ում արտակարգ դրություն հայտարարված լինելու և Կորոնավիրուսի համավարակի տարածման կանխարգելման անհրաժեշտությամբ առկա տեղաշարժի սահմանափակման պայմաններում՝ դատապարտյալին Արմավիրի մարզից Երևան տեղափոխելը կարող է առաջացնել որոշակի բարդություններ և անհարմարություններ: Ընդ որում, ընդդատության ուղարկելու հանգամանքը հնարավորին կհեշտացնի նաև ապահովել ողջամիտ ժամկետներում միջնորդության քննարկումը: (...):»:

2020 թվականի մայիսի 12-ին Արմավիրի մարզի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանը (դատավոր՝ Ա. Հովհաննիսյան), հղում կատարելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 437-րդ հոդվածի 2-րդ մասին, 465-րդ հոդվածի 3-րդ մասին և գործն ըստ ընդդատության ուղարկելով Երևան քաղաքի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարան, նշել է. «(...) [Ն]կատի ունենալով, որ

դատապարտյալ Մոսլեմ Մոհամմադռեզայի Էմադիի նկատմամբ դատավճռով նշանակված բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոցը՝ հարկադիր հակաթմրամոլային բուժումը, ի կատար է ածվել, կիրառվել է, դատապարտյալը բուժումը ստացել է ՀՀ ԱՆ «Դատապարտյալների հիվանդանոց» քրեակատարողական հիմնարկում (հասցեն՝ ք.Երևան, Արշակունյաց 2)՝ Դատարանը գտնում է, որ խնդրո առարկա միջնորդությունն ընդդատյա չէ Արմավիրի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանին, և դրա հիման վրա կազմված գործը պետք է ուղարկել ըստ ընդդատյության՝ Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան: (...):

2020 թվականի հունիսի 1-ին Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանը (դատավոր՝ Հ. Մանուկյան) (այսուհետ՝ նաև Առաջին ատյանի դատարան) որոշում է կայացրել ընդդատյության վերաբերյալ ծագած վեճը լուծելու նպատակով գործը Վճռաբեկ դատարանի նախագահին ուղարկելու մասին՝ գտնելով, որ գործն ընդդատյա չէ Առաջին ատյանի դատարանին: Մասնավորապես, հղում կատարելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 437-րդ հոդվածի 2-րդ և 3-րդ մասերին՝ Առաջին ատյանի դատարանը նշել է. «(...) Տվյալ դեպքում Դատարանը, նկատի ունենալով, որ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքը սահմանում է, որ պատիժը կրելու հետ կապված հարցերը լուծվում են դատապարտյալի պատիժը կրելու վայրի դատարանի որոշմամբ, իսկ դատապարտյալ Մոսլեմ Մոհամմադռեզայի Էմադիին ներկայումս պատիժ է կրում ՀՀ ԱՆ «Արմավիր» ՔԿ հիմնարկում, գտնում է, որ միջնորդությունն ընդդատյա է ՀՀ Արմավիր մարզի ընդհանուր իրավասության դատարանին:

Նման դիրքորոշում հայտնելիս, հաշվի առնելով նաև ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 465-րդ հոդվածի 3-րդ մասի կարգավորումները՝ Դատարանը գտնում է, որ նշված հոդվածն ընդգրկված է «ԱՆՄԵՂՍՈՒՆԱԿ ԱՆՁԱՆՑ ՆԿԱՏՄԱՄԲ ԲԺՇԿԱԿԱՆ ԲՆՈՒՅԹԻ ՀԱՐԿԱԴՐԱԿԱՆ ՄԻՋՈՑՆԵՐ ԿԻՐԱՌԵԼՈՒ ՎԱՐՈՒՅԹԸ» վերառությամբ գլխում, ուստի սույնով կարելի է եզրահանգել, որ նշված գլխում ընդգրկված հոդվածների կարգավորումները վերաբերելի են հենց անմեղսունակ անձանց նկատմամբ բժշկական բնույթի հարկադրական միջոցներ կիրառելու վարույթին: Մինչդեռ, սույն դեպքում քննարկվում է պատիժ կրման ընթացքում ծագած հարց՝ պատիժ կրմանը զուգահեռ հարկադիր բուժման դադարեցում, ինչպիսի հարաբերությունները

կարգավորվում են ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 49-րդ գլխով սահմանված ընթացակարգով, այլ ոչ թե պատժի կրմանը չվերաբերվող՝ հատուկ վարույթների վերաբերյալ 14-րդ բաժնի 52-րդ գլխի կանոններով (...):

Թիվ ԵԴ/0019/14/20 գործի նյութերը Վճռաբեկ դատարանում ստացվել է 2020 թվականի հունիսի 02-ին:

2. Կիրառելի իրավական նորմերը, պատճառաբանությունները և եզրահանգումը.

ՀՀ Սահմանադրության 63-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Յուրաքանչյուր ոք ունի անկախ և անաչառ դատարանի կողմից իր գործի արդարացի, հրապարակային և ողջամիտ ժամկետում քննության իրավունք»:

«Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» Եվրոպական կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Յուրաքանչյուր ոք (...) նրան ներկայացված ցանկացած քրեական մեղադրանքի առնչությամբ, ունի օրենքի հիման վրա ստեղծված անկախ ու անաչառ դատարանի կողմից ողջամիտ ժամկետում արդարացի և հրապարակային դատաքննության իրավունք»:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի (այսուհետ նաև՝ Օրենսգիրք) 24-րդ հոդվածի 5-րդ մասի համաձայն՝ «Ոչ ոքի չի կարելի զրկել իր գործն այն դատարանում և այն դատավորի կողմից քննելու իրավունքից, որոնց ընդդատությանն այն վերապահված է օրենքով»:

Օրենսգրքի 51-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Առաջին ատյանի դատարանների միջև ընդդատության մասին վեճերը լուծում է Հայաստանի Հանրապետության վճռաբեկ դատարանի նախագահը»:

Օրենսգրքի՝ «Դատական որոշումների կատարումը» վերտառությամբ 49-րդ գլխի 437-րդ հոդվածի համաձայն՝ «1. Դատական որոշումներն ի կատար ածելու հետ կապված հարցերը լուծում է դատական որոշում կայացրած դատարանը:

2. Եթե դատական որոշումն ի կատար է ածվում որոշումը կայացրած դատարանի դատական փարածքից դուրս, ապա այդ հարցը լուծում է փվյալ դատական փարածքի

մինչև այսօր արդեն դատարանը: Տվյալ դեպքում որոշման պատճենն ուղարկվում է դատական որոշումը կայացրած դատարան:

3. Հիվանդության կամ հաշմանդամության պատճառով պարտիժը կրելուց ազատելու, պարտիժը պայմանական վաղաժամկետ ազատելու, պարտի չկրած մասնավոր մեղմ պարտով փոխարինելու հարցերը լուծվում են դատապարտյալի պարտիժը կրելու վայրի դատարանի որոշմամբ, անկախ այն բանից, թե որ դատարանն է կայացրել դատական որոշումը:

4. Պարտիժը պայմանականորեն չկիրառելու դեպքում պարտիժը պայմանականորեն չկիրառելը վերացնելու և դատապարտյալին, դատավճռով նշանակված պարտիժը կրելու համար ուղարկելու, դատապարտյալին, որի վերաբերմամբ դատավճռի կատարումը հետաձգվել է, պարտիժը ազատելու, ինչպես նաև դատավճռի կատարման այդպիսի հետաձգումը վերացնելու և դատապարտյալին ազատազրկումը կրելու համար ուղարկելու, տուգանքը կամ տուգանքի չվճարված մասը հանրային աշխատանքներով փոխարինելու վերաբերյալ հարցերը լուծվում են դատապարտյալի բնակության վայրի դատարանի որոշմամբ»:

Օրենսգրքի՝ «Անմեղսունակ անձանց նկատմամբ բժշկական բնույթի հարկադրական միջոցներ կիրառելու վարույթը» վերտառությամբ 52-րդ գլխի 465-րդ հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝ «Բոլոր հարցերը լուծում է բժշկական բնույթի հարկադրական միջոցի կիրառման վայրի դատարանը՝ դատախազի և այն անձի պարտադիր մասնակցությամբ, որի միջնորդությամբ որոշվում է բժշկական բնույթի հարկադրական միջոցը վերացնելու կամ փոխելու հարցը»:

Օրենսգրքի՝ «Դեպքից հետո հոգեկան հիվանդությամբ հիվանդացած անձանց նկատմամբ բժշկական բնույթի հարկադրական միջոցներ կիրառելու վարույթը» վերտառությամբ 53-րդ գլխի 472-րդ հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝ «Բոլոր հարցերը լուծում է այն բժշկական հաստատության գործադիր վայրի դատարանը, որտեղ կիրառվում են բժշկական բնույթի հարկադրական միջոցները»:

Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանն «օրենքի հիման վրա ստեղծված դատարան» հասկացությունը մեկնաբանելիս նշել է, որ. «Այն երկրներում, որտեղ օրենքը կողմնակալ է, դատական համակարգի կազմակերպումը չի կարող թողնվել դատական մարմինների հայեցողությանը, սակայն դա չի նշանակում, որ դատարաններն

օժտված չեն համապատասխան ազգային օրենսդրությունը մեկնաբանելու որոշակի ազատությամբ» (Տե՛ս Եվրոպական դատարանի՝ Gorgiladze v. Georgia գործով 2009 թվականի հոկտեմբերի 20-ի վճիռը, գանգատ թիվ 4313/03, 69-րդ կետ):

Միևնույն ժամանակ, դատական մատչելիության իրավունքի համատեքստում Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը նշել է, որ. «Ներպետական դատական արյանները դատավարական կանոնները կիրառելիս պետք է ձեռնպահ մնան դրանց չափազանցված ձևականացումից, որն իր ազդեցությունը կունենա դատավարության արդարացիության վրա» (Տե՛ս Եվրոպական դատարանի՝ Walchli v. France գործով 2007 թվականի հուլիսի 26-ի վճիռը, գանգատ թիվ 35787/03, 29-րդ կետ):

Վճռաբեկ դատարանը Մ.Էլոյանի և այլոց վերաբերյալ 2011 թվականի հուլիսի 13-ի թիվ ԵԿԴ/0211/01/10 որոշմամբ անդրադառնալով գործերի պատշաճ ընդհատության հարցերին, իրավական դիրքորոշում է ձևավորել այն մասին, որ. «(...) Գործերի պատշաճ ընդդատությունը, որպես արդար դատաքննության անհրաժեշտ բաղկացուցիչ, հիմնարար իրավական արժեք է: Դրա հիմնարար բնույթը բխում է արդար դատաքննության ինստիտուցիոնալ փարրից՝ անկախ, անկողմնակալ, իրավասու և օրենքի հիման վրա ստեղծված դատարան ապահովելու պետության պոզիտիվ պարտականությունից: Իսկ այդ պարտականությունն իր հերթին, ըստ էության, ամրագրված է Հայաստանի Հանրապետության իրավական համակարգում բարձրագույն իրավաբանական ուժ ունեցող այնպիսի նորմատիվ ակտերում, ինչպիսիք են ՀՀ Սահմանադրությունը (19-րդ հոդված), Քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքների մասին միջազգային դաշնագիրը (14-րդ հոդված) և «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» եվրոպական կոնվենցիան (6-րդ հոդված):

Ավելին, Եվրոպայի Խորհրդի Նախարարների Կոմիտեի «Դատավորների անկախության, արդյունավետության և պատասխանատվության մասին» թիվ (2010) 12 Հանձնարարականում (հաստատվել է 2010թ. նոյեմբերի 17-ին) ևս ընդգծվում է, որ դատարանում գործերի բաշխումը պետք է կատարվի օբյեկտիվ, նախապես սահմանված չափանիշի հիման վրա՝ երաշխավորելու համար անկախ և անկողմնակալ դատավոր ունենալու իրավունքը: Այդ գործընթացի նկատմամբ կողմերը կամ գործով շահագրգռված այլ անձինք ներգործություն ունենալ չեն կարող (տե՛ս նշված Հանձնարարականի 24-րդ կետը):

«Վ քրեական դատավարության օրենսգիրքը, կենսագործելով պատշաճ ընդդատության հիմնարար իրավական արժեքը, սահմանում է, որ «Ոչ ոք չի կարող զրկվել իր գործն այն դատարանում և այն դատավորի կողմից քննելու իրավունքից, որոնց ընդդատությանն այն վերապահված է օրենքով» (24-րդ հոդված, 5-րդ մաս):

Պատշաճ ընդդատության հիմնարար իրավական նշանակությունն այն է, որ յուրաքանչյուր կոնկրետ (...) գործը քննող դատարանի որոշման հստակ կանոնների առկայությունը և դրանց կանխատեսելի գործադրումն անհրաժեշտ պայման են կողմնակի դիտորդի մոտ այնպիսի համոզմունք ձևավորելու համար, որ տվյալ կոնկրետ (...) գործը քննող դատարանը և դատավորը նախատրամադրվածություն չունեն, և տվյալ գործը վարույթ ընդունելիս սուբյեկտիվիզմն ու կամայակայությունը բացառված են եղել:

Այսպիսով, քրեական գործերի ընդդատության որոշման հստակ, կամայականությունը բացառող կանոնների առկայությունը և գործադրումը պարտադիր նախապայման են արդարադատության մարչելիության պատշաճ երաշխավորման համար (...)» (Տե՛ս Մ.Էլոյանի և այլոց վերաբերյալ 2011 թվականի հուլիսի 13-ի թիվ ԵԿԴ/0211/01/10 որոշման 15-16-րդ կետերը):

Վերը մեջբերված իրավական դիրքորոշումները համադրելով վկայակոչված իրադրույթների հետ՝ կարելի է փաստել, որ «Վ քրեական դատավարության օրենսգրքում դատական ակտի կատարման հետ կապված հարցերի ընդդատության որոշումը կարգավորված է 437-րդ հոդվածում: Ընդ որում, նշված հոդվածի համապատասխանաբար 1-ից 4-րդ մասերը միմյանց հետ հարաբերակցվում են որպես ընդհանուր (*lex generalis*) և հատուկ կանոններ (*lex specialis*):

Մասնավորապես, եթե «Վ քրեական դատավարության օրենսգրքի 437-րդ հոդվածի 1-ին մասը, որպես ընդհանուր կանոն, սահմանում է, որ դատական որոշումների ի կատար ածման հետ կապված հարցերը լուծում է այդ **որոշումները կայացրած դատարանը**, ապա նույն հոդվածի մյուս մասերը սահմանում են հետևյալ հատուկ կարգավորումները.

- եթե որոշումն ի կատար է ածվում որոշումը կայացրած դատարանի դատական տարածքից դուրս, ապա այդ հարցը լուծում է **տվյալ դատական տարածքի միևնույն ատյանի դատարանը**,

- պատժի կրման հետ կապված մի շարք հարցեր (հիվանդության կամ հաշմանդամության պատճառով պատիժը կրելուց ազատելու, պատժից պայմանական վաղաժամկետ ազատելու, պատժի չկրած մասն ավելի մեղմ պատժով փոխարինելու հարցերը) լուծվում են **դատապարտյալի պատիժը կրելու վայրի դատարանի որոշմամբ**, անկախ այն բանից, թե որ դատարանն է կայացրել դատական որոշումը,

- պատժի կրման հետ կապված մի շարք հարցեր (պատիժը պայմանականորեն չկիրառելու դեպքում պատիժը պայմանականորեն չկիրառելը վերացնելու և դատապարտյալին, դատավճռով նշանակված պատիժը կրելու համար ուղարկելու, դատապարտյալին, որի վերաբերմամբ դատավճռի կատարումը հետաձգվել է, պատժից ազատելու, ինչպես նաև դատավճռի կատարման այդպիսի հետաձգումը վերացնելու և դատապարտյալին ազատազրկումը կրելու համար ուղարկելու, տուգանքը կամ տուգանքի չվճարված մասը հանրային աշխատանքներով փոխարինելու) վերաբերյալ հարցերը **լուծվում են դատապարտյալի բնակության վայրի դատարանի որոշմամբ**:

Բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոցները պատիժ չհանդիսացող դատավարական հարկադրանքի միջոցներ են, որոնց միջոցով իրականացվում է պրևենտիվ արդարադատություն՝ ուղղված անձի սոցիալական ռեաբիլիտացիայի և բուժման ապահովմանը, ինչն էլ իր հերթին նպաստում է նրա կողմից հիվանդությամբ պայմանավորված այլ հակաիրավական արարքների կատարման կանխմանը: Նման պայմաններում, պետք է փաստել, որ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 437-րդ հոդվածի 3-րդ և 4-րդ մասերը, որոնք կարգավորում են պատժի կրման հետ կապված հարցերի լուծման ընդդատության կարգը, կիրառելի չեն բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոցների նկատմամբ: Ուստի, բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոցների հետ կապված հարցերի լուծման ընդդատությունը ենթակա է որոշման ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 437-րդ հոդվածի 1-ին և 2-րդ մասերի կիրառմամբ: Մասնավորապես, նշված կարգավորումների հաշվառմամբ, բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոցի ի կատար ածման հետ կապված հարցերը լուծում է այն նշանակած դատարանը, բացառությամբ այն դեպքի, երբ բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոցն ի կատար է ածվում այդ դատարանի դատական տարածքից դուրս: Տվյալ դեպքում, բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոցի ի կատար ածման հետ կապված հարցերը լուծում է տվյալ դատական տարածքի դատարանը:

Սույն գործի նյութերի ուսումնասիրությունից պարզ է դառնում, որ՝

-Մուլեմ Մոհամմադռեզայի Էմադիի նկատմամբ բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոց կիրառել է Սյունիքի մարզի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանը,

- Մուլեմ Մոհամմադռեզայի Էմադին բուժումը ստացել է Սյունիքի մարզի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանի դատական տարածքից դուրս՝ ՀՀ ԱՆ «Դատապարտյալների հիվանդանոց» քրեակատարողական հիմնարկում (հասցեն՝ ք. Երևան, Արշակունյաց 2):

Նման պայմաններում, ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 437-րդ հոդվածի 2-րդ մասի ուժով, Մուլեմ Մոհամմադռեզայի Էմադիի նկատմամբ բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոցի հետ կապված հարցերը ենթակա են լուծման ՀՀ ԱՆ «Դատապարտյալների հիվանդանոց» քրեակատարողական հիմնարկի դատական տարածքն ընդգրկող Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանի կողմից՝ անկախ այն հանգամանքից, որ այժմ դատապարտյալն իր պատիժը կրում է ՀՀ ԱՆ «Արմավիր» քրեակատարողական հիմնարկում:

Միևնույն ժամանակ, հարկ է նկատել, որ բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոցների կիրառման ընդդատության հետ կապված կարգավորումներ թեև նախատեսված են ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 465-րդ հոդվածի 3-րդ մասում և 472-րդ հոդվածի 3-րդ մասում, սակայն դրանք կիրառելի են համապատասխանաբար անմեղսունակ անձանց և դեպքից հետո հոգեկան հիվանդությամբ հիվանդացած անձանց նկատմամբ: Այնուամենայնիվ, հարկ է նշել, որ ընդդատության հարցի լուծման այդ հատուկ կարգավորումների ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ նշված դեպքերում ևս բժշկական բնույթի հարկադրանքի միջոցների կիրառման հարցերի լուծման իրավասությունն օրենսդիրը վերապահել է այն դատարանին, որի դատական տարածքում ի կատար են ածվում դրանք:

Այսպիսով, ամփոփելով վերոգրյալը, գտնում եմ, որ թիվ ԵԴ/0019/14/20 գործն ընդդատյա է Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանին:

Հիմք ընդունելով վերոգրյալ իրավական և փաստական վերլուծությունները, և ղեկավարվելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 51-րդ հոդվածով՝

Ո Ր Ո Շ Ե Ց Ի

1. Թիվ ԵԴ/0019/14/20 գործն ընդհատյա է Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանին:
2. Սույն որոշումը և թիվ ԵԴ/0019/14/20 գործն ուղարկել Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան:
3. Որոշման օրինակն ուղարկել նաև Արմավիրի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան:

ԵՐՎԱՆԴ ԽՈՒՆԴԿԱՐՅԱՆ